UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Redemptoris DCC.XIV. perducitur vsq[ue] ad Annum DCCC.XLII. quo & orta hoc sæculo in Oriente, debellata est penitus Iconoclastia; vt planè qui Tomum hunc Panopliam dixerit aduersus impios Iconoclastas, veritatis scopum attinget, Continet annos C.XXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 782. Hadriani Pap. Annus 11. Constant. Et Irenes Impp. 3.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15233

Visual Library

Contracta ſunt igitur ſponſalia per Legatos inter Cōſtantinum, annum agentem ætatis duodecimum, & Caroli filiam, quæ retenta eſt in Gallia annis ſeptem, cùm Conſtantini Imperatoris animus erga eam propenſiſſimus eſſet. Intereà verò pace ſoluta cum Francis, dimiſſa Caroli Regis filiâ, Irene eius mater ex Armenia coniugem quæſiuit eidem filio Conſtantino, ex quo tempore, vt dicemus, domeſticum exortum eſt bellum inter matrem & filium Imperatorem. Quæ autem deſponſata fuit Conſtantino Imperatori filia Caroli Magni, nomine dictam fuiſſe Rotrudrim, eamque primogenitam natam ex Hildegarde auctor eſt idem Eginhardus in vita eiuſdem Caroli Regis.

IV. *Hoc pariter anno occupatus Romanus exercitus detentus eſt bello ciuili in Sicilia, cùm rebellaſſet Helpidius miſſus Inſulæ Prætor, in quē ſub Theodoro Patricio Imperator claſſem ornauit. Quo etiam anno Madi Princeps Sarracenorū miſit filium ſuum minorē natu Aaron nomine (maior enim Moyſes vocabatur) ad infeſtandum Orientales partes Imperij: cùm Irene Auguſta, vt pacem Orientis redimeret, præter plurima ad eum miſſa munera, vectigale illi conſtituit Romanum Imperium ſtatuto annuo cenſu, quem Imperator ſingulis annis Principi Sarracenorum perſolueret. Sicque inter Romanos & Sarracenos pax compoſita hoc anno fuit. Cùm autem Helpidius tyrannus vrgeretur à Theodoro ſumpto ſecum theſauro fugiens nauigauit in Africam, acceptâ ab eo ſecuritate, vbi degens, Sarraceni eundem vt Romanorum Imperatorem colebant.* hæc Theophanes. Sic igitur belli Siculi aduerſus tyrannum ſuſcepti cauſa neceſſe fuit Conſtantino & Irene eam de cenſu annuo ſoluendo Sarracenis iniquam conditionem ſubire.

BELLVM SICVLVM CONFECTVM.

IESV CHRISTI
Annus 782.

HADRIANI PAP. Annus II.	CONSTANT. ET IRENES	IMPP. 3.

I. BELLVM ADVERSVS SCLAVOS PROSPERE CONFECTVM.

REDEMPTORIS annus ſeptingenteſimus octogeſimus ſecundus Indictione quintâ notatus habetur, quo ab Auguſtis per Stauratium confectum eſt in Græcia bellum aduerſus Sclauos barbaros, cum illi eam prouinciam occupaſſent, vnà cum Peloponneſo; quibus Romano Imperio vendicatis, & iiſdem barbaris tributarijs conſtitutis, cum captiuis ac ſpolijs onuſto exercitu, idem Stauratius ouans, ſequenti anno eſt reuerſus Conſtantinopolim. hæc Theophanes hoc anno & ſequenti. Erat tunc in expeditione illa inter Excubitores Ioannicius miles ob egregia facta ſpectatus ipſe quidem, qui Iconoclaſta cum eſſet, apud montem Olympum magno Dei beneficio diuinitùs admonitus, hereſi abdicata, ad Catholicam Eccleſiam tranſijt, & mirificâ claruit ſanctitudine. agebat ipſe, hoc tempore, ſuæ ætatis annos quinquaginta tres, vtpote qui natus aſſeritur anno decimoquarto Leonis Imperatoris, qui eſt annus Domini ſeptingenteſimus vndetrigeſimus. Extant res ab eo præclarè geſtæ ab auctore eius temporis ſcriptis editæ, ex quibus quæ ad præſentem annum pertinent de eius diuina vocatione, Annalibus digna hîc deſcribamus; ac primùm, quæ de ſtatu Eccleſiæ Orientalis huius temporis idem auctor præmittit his verbis.

II. *Poſtquam autem huius ſceleris operatores impietate miſerabili perierunt, Romanorum Imperium tranſijt ad coniugem eius Irenem, quæ res Chriſtianorum turbatas & labefactas in honore, etiamſi propter metum mariti non poterat, eo ſuperſtite, liberè loqui veram religionem. Cùm verò in Imperio fuiſſet conſtituta, tum ipſe quoque Chriſtus qui propter nos carnem induit, rurſus honorabatur figuris, & expoſita Sanctorum imagines in Eccleſiis, in foro, in populo cernebantur. Sed neque ſic quidem multi huius Iconomachorum hæreſis acerbitatem eluerunt ex animo, ſed cum temporis diuturnitate ad malè habitum peruenifſent, ægrè ferebant ſe ab eo liberari. Quorum vnus erat hic quoque præclarus Ioannicius, qui non erat promptus & velox ad mutationem, neque enim omni vento conuertebatur, aut circumferebatur, ſed mortem oſtendens grauitatem etſi in re non laudabili, permanebat in iis quæ ſibi rectè opinari videbatur, & diuinis imaginibus nullum cultum tribuebat.*

Deinde quid fit? cum venatur egregius agricola, qui nouit terram animi vniuſcuiuſque, & ei inſerit ſemina fidei Orthodoxæ. Quomodo autem? Mittitur ab Imperatore ad Occidentem cum toto exercitu. illinc autem reuertens per quandam partem Olympi ex more ditionis iter fecit prope quendam ex monachis, qui in ea [illegible] exercebatur. Deinde ille ſenilem [illegible] filius: O fili, inquit, Ioannici: ſi [illegible] Chriſtianum [illegible] & nominaris, cur Chriſti imaginem deſpicis, [illegible] in àte ſuſpiciatur? Hæc audiens vir diuinus [illegible] quod ei euidentiſſimè dixiſſet de omnibus. Itemque [illegible] petijt veniam, quòd ille ignorans fuiſſet [illegible] & affirmauit ſe deinceps CHRISTI imaginem & [illegible] placuerunt, honoraturum cum omni propoſito [illegible] beatus ille ſatellitis officio fungens in veſtibulo Regis [illegible] nudo ſolo, eratque orationi intentus & ieiunio. Nam [illegible] ſimul cum alijs, cibum tamen non ſumebat vſque ad [illegible] ita enim vt illis quidem non videretur ieiunare, corpus autem [illegible] ſiſteret, & ad pernoctem illam inſereret ſtationem. hactenus de eius conuerſione. erit autem vt in poſterum, certis temporibus, ſæpè eum conuenire contingat.

Quo pariter anno à Carolo Magno habita eſt Synodus Colonienſis, cui cùm intereſſet, excepit illic Legatos diuerſarum gentium; cum interea Vuidichinda [illegible] Saxones rebellaſſent, iterumque à Carolo ſunt victi. [illegible] ne accidit (vt Eginhardus affirmat) per triginta tres annos bellum Saxonicum perduraſſe. Quod [illegible] dum Lectori afferri iſta ſingulis ferme annis [illegible] fide varia erga Deum & Carolum Magnum, [illegible] narrationis hic recitemus, quæ idem Eginhardus [illegible] vſque finem belli cuncta perſtringens habet [illegible] *Susceptum eſt, inquit, cōtra Saxones bellum, quod magnâ [illegible] que animoſitate, tamen maiore Saxonum quàm Francorum [illegible] per continuos triginta tres annos gerebatur. [illegible] citiùs finiri, ſi Saxonum hoc perfidia pateretur. [illegible] quoties ſuperati, ac ſupplices Regi ſe dederunt, imperata facturos polliciti ſunt, obſides qui imperabantur abſque dilatione dederunt, Legatos, qui mittebantur, ſuſceperunt.*

Aliquoties ita domiti & emolliti, vt & cultum dæmonum dimittere, & Chriſtianæ religioni ſe ſubdere velle promitterent, ſed ſicut ad hæc facienda aliquoties proni, ſic ad eadem [illegible] ſemper fuere præcipites: vt non facile æſtimare [illegible] horum faciliores verius dici poſſent, quippe [illegible] eo bellum vix annus vllus exactus ſit, quo non [illegible] facta ſit permutatio. Sed magnanimitas Regis [illegible] aduerſis, quàm proſperis mentis conſtantia, nulla [illegible] te vel vinci poterat, aut ab his, quæ agere cœperat, [illegible] nunquam eos huiuſce modi aliquid perpetrantes, [illegible] ſum eſt, quin aut ipſe per ſe ducto, aut per Comites [illegible] citu perfidiam vlciſceretur, & dignam ab eis pœnam exigeret, [illegible] nec omnibus, qui reſiſtere ſolebant, profligatis & [illegible] tem redactis, decem hominum millia ex iis, qui [illegible] mnis incolebant, cum vxoribus & liberis ſublatos [illegible] huc atque illuc per Galliam & Germaniam [illegible] diſtribuit, eaque conditione à Rege propoſita & [illegible] ctum per tot annos bellum conſtat eſſe finitum, vt abiecto [illegible] cultu & relictis patrijs cæremonijs, Chriſtianæ fidei [illegible] ſacramenta ſuſciperent, & Francis adunati, vnus cum eis populus efficerentur. hæc Eginhardus.

Cæterùm hîc opportunè ingerendum eſt, quod [illegible] tur Gregorius Papa ſeptimus in epiſtola ad Petrum Epiſcopum Albanenſem & G. Principem Salernitanum [illegible] Legatos in Galliam miſſos, nempe ipſum Carolum Magnum conſeſſum ſe ope Apoſtoli Petri [illegible] nos domuiſſe Saxones, obtuliſſe eamdē [illegible] to Petro, inſuper & nummum vnum per [illegible] Galliarum omnium prouinciarum [illegible] manæ Eccleſiæ indixiſſe. Sed reddamus [illegible] rij epiſtolam, vt hæc fiant omnibus notiora. [illegible] habet[a]:

Gregorius Epiſcopus ſeruus ſeruorum Dei [illegible] P. Albanenſi Epiſcopo, & G. . . . Principi [illegible]

ra noſtra Apoſtolica Sedis in Gallias ſalutem & Apoſtolicam benedictionem.

Vobis commiſſa negotia non latent: etiam vos, ita ut ſi noſtra, omnia quæ noſtra ditioni vobis præſentia eſt, cuncta dignè peragite. Intimandum eſt autem omnibus Gallis, & per veram obedientiam præcipiendum, vt vnaquaque domus ſaltem vnum denarium annuatim ſolvat B. Petro (ſi eũ cognoſcunt patrem & paſtorem ſuũ) more antiquo. Nam Carolus Imperator (ſicut legitur in tomo eius, qui in Archiuo Eccleſiæ B. Petri habetur) in tribus locis annuatim colligebat mille & ducentas libras ad ſeruitium Apoſtolicæ Sedis, id eſt, Aquiſgrani, apud Podium ſanctæ Mariæ, & apud ſanctum Aegidium, excepto hoc quod vnuſquiſq; propriâ deuotione offerebat. Idem verò Magnus Imperator Saxoniam obtulit beato Petro, cuius eam deuicit adiutorio: Et poſuit ſignum deuotionis & libertatis, ſicut ipſi Saxones habent ſcriptum, & prudentes illorum ſciunt ſatis. hæc Greg. quæ cùm facta dicat à Carolo iam Imperatore, non niſi ad finem belli Saxonici ea contigiſſe putamus.

IESV CHRISTI Annus 783.

HADRIANI PAP. Annus 12.	CONSTANT. ET IRENES IMPP. 4

I. ANNVS ſequitur Redemptoris ſeptingenteſimus octogeſimus tertius Indictione ſextâ, quo pridie Kalendas Maij moritur Hildegardis Regina vxor Caroli Magni, & quintò Idus Iulij moritur eiuſdem Caroli mater, fœminæ ambæ pietate inſignes. Quo pariter anno contigit Carolum iuniorem ita dictum filium Caroli Magni maiorem natu, VVeſtphalos rebelliões ſuo exercitu profligare, quo in prœlio quid mirandum acciderit Brunoni militi, narrat S. Ludgerus his verbis[a]:

Anno Dominicæ Incarnationis ſeptingenteſimo octogeſimo tertio, Indictione ſextâ, cùm victorioſiſſimus Carolus Francorum Rex, præſidia & propugnacula rebellium & Saxonum & VVeſtphalorum vaſtaret, veniſſetq; in VVeſtphaliam ad firmam munitionem Dromi dictam, & illam expugnans deſtruxiſſet, commiſiſſetq; eandem munitionem inclyto filio ſuo Carolo, eò quòd idem Rex Carolus ad interiora Saxoniæ diuertiſſet: ecce illo abſente, occurrerunt præfato Principi Carolo infeſtiſſimis animis VVeſtphali cum grandi turba armatorum ad expellendum ipſum potenter cũ ſuis Francigenis extra regionem ipſorum & patriam, aut formidoloſam cum illo prœlium committendum. Quo conferto prœlio, congreſſuq; inter eos facto iuxta munitionem Dromi: ſereniſſimus Princeps Carolus filius Caroli Magni regis ſtatim vicit equitatu ſuo, trucidans multos, inter quos erat quidã bonus Chriſtianus VVeſtphalus, qui coactus per ſuum Satrapam interfuit bello in pago cognomine dicto Eldack, ſed Chriſtiano nomine Bruno, vir diues & potens factu rerum, audax animo & armis ſtrenuus. Hic Bruno poſtquàm viderat & perpenderat mente ſæpè reuoluens nefandum Ogellum de Paderborne conterraneum ſuum malè periſſe, ſe præſente, qui ſancti Suiberti Eccleſiam incenderat, & Occanem & Nathelmum Satrapas ipſorum à Deo percuſſos, iterum meritis ſancti Suiberti ſanitati priſtinæ reſtitutos, honorauit deinceps ſanctum Suibertum, atque dolens de commiſſis in VVerda in prædicta Saxonum expeditione: omni die deuotè legit ad honorem ipſius Sancti vnam orationem Dominicam, & Angelicam ſalutationem, effagitans deuoto corde, vt imminente extremo ſuæ neceſſitatis articulo, dignaretur ipſi auxiliari & adeſſe, & Deo ſuis patrocinijs ipſum reconciliare, elegitq; ipſum in ſpecialem patronum.

II. *Igitur hic Bruno cùm ſtaret in prima terribili acie ſtrenuè bellans, tandem oppreſſus grandi equitatu partis aduerſæ, & inter cætera vulnera grandi lanceâ impetitus & in pectore haſtâ confixus & proſtratus, & corruens in terram pedibus equorum cum multis alijs miſerabiliter conculcatus, ita vt de ſua deſperaret vita. Cumq; ſic volutatus in proprio ſanguine penè defeciſſet, & in extremis ferè laboraret, deuotione quâ potuit, inuocauit mœſto & contrito corde S. Suibertum, petens vt ſibi, vtpote famulo ſuo, iã in neceſſitate tanta & periculo conſtituto adeſſe, & Deo ſuis precibus ſe commendare dignaretur, vouens quòd ſi ex inſtãtis vulneribus conualeſceret & ſanaretur, deuotè viſitaret ipſum in VVerda ſpretiſq; ſeculi curis ſe ipſum ſeruitio ſuo, quamdiu ſuperſtes eſſet, mancipaturum.*

Quo expleto promiſſo, facto illo mox ſtatim apparuit cum magna claritate S. Suibertus ornamentis Pontificalibus indutus, tangensq; ipſum baculo paſtorali, dixit: Ecce Bruno confortare & gaude, hac vice hic non morieris, quia precibus meis impetraui ab omnipotenti Deo vitam tibi, eò quòd deuotè in hac præſenti anxietate auxilium implorâſti à me, vt tibi adeſſem. Sed poſtquam per gratiam Dei conualueris ab his plagis, non negligas viſitare ſepulchrum meum in VVerda, vt ſpopondiſti: cum condignis oblationibus, ne æterna morte inuoluaris. His dictis ſignans eum ſigno ſanctæ Crucis diſparuit & claritas euanuit. Hæc facta fuerunt ſub vno bello. Victores verò cùm viderent illam claritatem ſuper corpora occiſorum, quidam ex eis Deum timentes accurrunt ad eundem locum, in quo illam perſpexerant claritatem, ſuſpicantes ibidem quendam ſanctum virum occiſum vel agonizantem, cuius merita Deus per illam claritatem ipſis declararet.

Bruno autem inter occiſorum cadauera ſimilis mortuo, ferè exanguis aliquo tempore iacens, meritis ſancti Suiberti parum ſe erigens, cùm vidiſſet viros hoſtilis exercitus, arbitrans eos amicos qui eum liberarent, & curam ſui agerent, cœpit flebili voce, prout potuit implorare auxilium ab eis, vt ſui miſererentur. Milites verò videntes ipſum tam horribilibus vulneribus vulneratum, et præcipuè grandi haſtâ confixum, viuere adhuc potuiſſe, mirabantur valdè. Qui poſtquam eis inter multa enarrâſſet, qualiter ibidem in tam horrida inſtantia mortis periculo ſanctum inuocâſſet Suibertum glorioſum Epiſcopum, quem omni die ſpeciali oratione deuotè honorare conſueuiſſet, & ab eo ipſo apparente ſeruatus eſſet, addidit quòd coactus per ſuum Satrapam eidem bello interfuerit, quia vrgente & ſtimulante conſcientiâ contra Chriſtianos bellare ſibi graue fuiſſet. III.

Victores ergo hæc audientes, memores claritatis ab eis viſæ, pietate moti liberauerunt ipſum: armis ſanguine madidis exuunt, adhibentes ei diligentem curam vt conualeſceret: poſuerũt ipſum inſuper in quodam excelſo loco, poſtquam ligauerunt vulnera eius, ita vulneratum ad honorem S. Suiberti Epiſcopi, quem multi in exercitu Francorum honorabant, vt omnes animaduerterent, eũ temporariam mortem non euaſurum, niſi meritis S. Suiberti id fieret. Sereniſſimus verò Rex Carolus Magnus tunc in Saxonia apud locum dictum Stromingi poſitus hæc audiens, & vt Pippinus Rex genitor ſuus in maximo honore S. Suibertum habuit, & propter victoriam meritis ipſius contra Saxones propè VVerdam habitam, admirans præcepit, præfatum Brunonem quàm citò poſſet, migrare de loco ad locum, & ſibi adduci & præſentari. Qui cũ ei præſentatus eſſet, & cuncta vulnera vidiſſet, audiſſetq; ab eo qualiter S. Suibertus patronus ſuus ſibi apparens, conſolatus eum fuiſſet: laxauit ipſum à captiuitate, reſtituens ipſum priſtinæ libertati, ad honorem S. Suiberti. Et deinceps idem Rex Carolus Magnus ſemper in honore habuit ſanctum Suibertum, omnibus diebus vitæ ſuæ, & ſubiugatis Saxonibus & Angarijs cum VVeſtphalibus, in gratiarum actionem, ſtatim fratres conuentus ſancti Suiberti in diuerſis tutis locis diſperſos reuocauit, Eccleſiam ſancti Suiberti diuerſis pretioſis ornamentis decorauit, ablata reſtituens & recuperans, multa dona & prædia ex regali Fiſco hilariter adiecit deuotis fratribus conuentus S. Suiberti. Bruno tãdem conualuit, & vt vouit, ipſum peregrè deuotè in VVerdam cum condignis oblationibus viſitauit, & ibidem Deo & S. Suiberto, quãdiu vixit ſeruiuit. Quo miraculo cognito, multi Saxones & VVeſtphali deuotè ipſum in ſpecialem patronum eligentes, humiliter coluerunt & honorauerunt. hucuſq; Ludgerus. Porrò iſta hoc anno cœpta in ſequentem ſunt propagata. Etenim Annales Francorum peruetuſti iſtiuſmodi bellum à Carolo iuniore, anno ſequenti confectum tradunt. IV.

CAROLVS MAGNVS STVDIOSVS ERGA S. SVIBERTVM.

V. Hoc item anno Silo Rex Gallæciæ in Hiſpania ex hac vita migrauit, anno nimirùm octauo ſui Regni, ſepultuſque eſt in Eccleſia ſancti Ioannis Euangeliſtæ, quam ipſe conſtruxit, iamque ſolus regnare cœpit Alfonſus, ſiue Adelfonſus, cognomento Caſtus, quem viuens in collegam aſſumpſerat. Huic primùm pugnandum fuit ciuili bello aduerſus Maurogatum eius patruum, qui potens Maurorum auxilio eum e Regno expulit. Conciliauerat enim ipſe illos fœdo tributo pacto, pendendi illis (quod dictum eſt) per annos ſingulos centum virgines,

SILONIS REGIS GALLAECIAE OBITVS.